

Ferenc pápánk szerdai katekézise
2013. április 17.

„Fölment a mennybe, ott ül az Atyának jobbján”

Kedves Testvéreim!

A Krédóban ott találjuk a tételt, hogy Jézus „Fölment a mennybe, ott ül az Atyának jobbján”. Jézus földi életének csúcspontja a mennybemenetel, amikor ebből a világból átmegy az Atyához és elfoglalja helyét az ő jobbján. Mit jelent ez az esemény? Milyen következményekkel jár a mi életünkre nézve? Mit jelent szemlélni az Atya jobbján ülő Jézust? Engedjük, hogy Szent Lukács adjon választ e kérdéseinkre.

Induljunk ki abból a pillanatból, amikor Jézus elhatározza, hogy utoljára fölmege Jeruzsálembe. Szent Lukács megjegyzi: „Amikor már közeledtek szenvedésének és megdicsőülésének napjai, szilárdan elhatározta, hogy Jeruzsálembe megy” (9,51). Miközben „fölmege” a Szent Városba, ahol beteljesedik „exodusa” ebből az életből, Jézus már a célt látja, az Eget, de jól tudja, hogy az út, amelyen az Atya dicsőségébe megy, a kereszten, az emberiségre vonatkozó szerető atyai terv iránti engedelmességen át vezet. A Katolikus Egyház Katekizmusa mondja, hogy „a kereszten való fölmagasztalás a mennybemenetel fölmagasztalását jelzi, jövendőli és a kezdetét jelenti.” (662. p.)

Nekünk is világosan kell látnunk keresztény életünkben, hogy ha be akarunk menni Isten dicsőségébe, akkor minden áldott nap hűségessnek kell maradnunk az ő akaratához, akkor is ha áldozatot kér, akkor is, ha néha meg kell változtatnunk a saját programjainkat.

Jézus mennybemenetele az Olajfák hegyéről történt, közel a helyhez, ahová szenvedése előtt vonult vissza imádkozni, mélységes egységben az Atyával. Ismét látjuk, hogy az imádság hozza kegyelmet, hogy Isten tervéhez hűségesen tudjunk élni.

Evangeliuma végén Szent Lukács nagyon röviden írja le a mennybemenetel eseményét. Kivezette tanítványait „Betánia közelébe, és kezét kitarva megáldotta őket. Áldás közben megvált tőlük, és fölemelkedett az égbe. Leborulva imádták, aztán nagy örömmel visszatértek Jeruzsálembe. Mindig

a templomban voltak, és dicsőítették az Istent." (24,50–53.) Így mondja Szent Lukács.

Az elbeszélés két mozzanatát szeretném kiemelni.

Mindenek előtt azt, hogy a mennybemenetel közben Jézus az áldás papi gesztusát végzi, a tanítványok pedig leborulással fejezik ki hitüket, azaz térdre borulnak és földig hajtják a fejüket.

Ez az első fontos pont: Jézus az egyetlen és örök Pap, aki szenvedésével átment a halálon és a síron, föltámadt és fölment a mennybe; ott van az Atya Istennél, ahol szüntelenül közbenjár értünk (vö. *Zsid 9,24*). Ahogyan Szent János mondja első levelében, ő a mi Ügyvédünk. Milyen jó ezt tudni! Ha valakit bíróságra idéznek, vagy perre megy, az első teendője, hogy ügyvédet keres, aki megvédje. Van Ügyvédünk, aki mindig véd minket, megvéd az ördög áskálódásaitól, megvéd önmagunktól, megvéd a bűneinktől!

Drága Testvéreim, ilyen Ügyvédünk van; ne féljünk hozzá menni és bocsánatot kérni a bűneinkre, kérni az áldását, kérni az irgalmát! ő mindig megbocsát, ő a mi Ügyvédünk: mindig megvéd minket! Ezt el ne felejtsétek!

Jézus mennybemenetele tehát megismertet ezzel az utunk szempontjából annyira vigasztaló ténnyel: Krisztusban, az igaz Istenben és igaz emberben emberségünk érkezett meg Istenhez, megnyitotta számunkra az utat. ő olyan mint a hegymászó csoport vezetője: elsőként ért föl a csúcsra és magához vonva elvezet minket is Istenhez. Ha rá bizzuk életünket, ha hagyjuk, hogy vezessen minket, biztosak lehetünk abba, hogy jó kezekben vagyunk, Üdvözítőnk, Ügyvédünk kezében vagyunk.

A második mozzanat: Szent Lukács elmondja, hogy az Apostolok, miután látták a mennybe menni Jézust, visszatértek Jeruzsálembe „nagy örömmel”. Ez kissé rendkívülinek tűnik számunkra. Amikor mi elválunk szeretteinktől, barátainktól végleges búcsúzással, vagy a halállal, szomorúság tölt el bennünket, mert nem látjuk többé az arcukat, nem halljuk többé a hangjukat, nem örülhetünk a szeretetüknek, a jelenlétüknek. Ezzel szemben az evangélista hangsúlyozza az Apostolok mélységes örömét. De miért? Azért, mert a hit szemével nézve megértették, hogy Jézus eltűnik ugyan a szemük elől, de örökre velük marad, nem hagyja el őket, az Atya dicsőségében támogatja, vezeti őket és közbenjár értük.

Szent Lukács a mennybemenetelt az Apostolok Cselekedetei elején is elmondja, annak hangsúlyozására, hogy ez az esemény mintegy összekötő láncszem Jézus földi élete és az Egyház élete között. Itt Szent Lukács szól a felhőről is, amely eltakarja Jézust a tanítványok szeme elől, akik nézik, hogyan száll Krisztus az égbe az Atyához (vö. *ApCsel 1,9–10*). Egyszerre két fehérruhás férfi áll mellettük, akik felszólítják őket, hogy ne álljanak mozdulatlanul az égre nézve, hanem életüket és tanúságtételüket töltsék el a bizonyosság, hogy Jézus ugyanígy fog visszajönni, ahogyan a szemük láttára a mennybe ment (vö. *ApCsel 1,10–11*).

Ez felhívás arra, hogy Krisztus uralmának szemléléséből induljunk ki, hogy megkapjuk Tőle az erőt, hogy mindennapjainkban hordozni és tanúsítani tudjuk az evangéliumot. Szemlélni és cselekedni, imádkozzál és dolgozzál – tanítja Szent Benedek. Mindkettő szükséges keresztény életünkben.

Kedves testvérek! A mennybemenetel nem Krisztus távollétéről beszél, hanem arról, hogy új módon él közöttünk; nem egy pontosan meghatározható helyen van jelen, ahogyan mennybemenetele előtt volt; most Isten uralmában van, minden helyen és minden időben jelen van, közel van mindannyiunkhoz.

Életünkben soha nem vagyunk egyedül; Ügyvédünk van, aki vár ránk, aki megvéd minket. Soha nem vagyunk egyedül: a megfeszített és feltámadott Úr vezet bennünket; velünk együtt oly sok testvérünk van, akik csendben és észrevétlenül, családjukban és munkahelyükön, bajaikban és nehézségeikben, örömeikben és reményeikben élik a hitet és adják velünk együtt a világnak Isten szeretetének uralmát a feltámadott és mennybe fölment Jézus Krisztusban, aki megvéd bennünket.

Fordította Diós István
Készült a Pálos Könyvtárban